

Volkscrant 12-02-1991

Partijdiscipline

De behandeling van Piet de Visser en Frans Moor door de fractietop van de PvdA bewijst eens te meer dat parlementariërs in Nederland geen volksvertegenwoordigers maar partijvertegenwoordigers zijn.

Zij worden benoemd, bevorderd, be-rispt en op een zijspoor gezet door de partij. Daarom ook vallen bij de meeste politieke partijen alleen mensen in goede aarde die braaf meelopen en initiatiefloos zijn.

Vrije geesten, zelfstandige denkers en moedige burgers hebben dan ook weinig tot geen kans zich staande te houden bij starre politieke partijen als de PvdA.

Allochtonen die hechten aan enig be-houd van de eigen identiteit maken dan ook volstrekt geen kans tot de top van deze partijen door te dringen. Zij behoren bij uitstek tot de categorie van zelfstandig en creatief denkenden. Zo schrijven Anet Bleich en Geke van er Wal in hun boek *Grensgangers — Le-ven tussen culturen: „Vanzelfsprekendheden ontbreken in het leven van , grensgangers” en „balanceren op de grens tussen twee culturen leidt vaak ook tot grote creativiteit”.*

Het lot van de Surinamer Owen Ven-loo in de PvdA is illustratief. Jarenlang heeft hij zijn trouwe dienst aan die par-tij bewezen, meermalen heeft hij op de lijst voor de Tweede Kamer gestaan en zelfs is hij lid van het partijbestuur ge-weest. Maar toen hij eindelijk een ver-kiesbare plek op de lijst naderde, liet de partij hem als een baksteen vallen.

Niet een van de honderdvijftig ka-merleden behoort tot de minderheden, laat staan van het twintigtal ministers en staatssecretarissen.

Hoeveel nota's, notities, rapporten en beleidsplannen zijn er wel niet geprodu-ceerd om vooral bedrijven ertoe te be-wegen zich te verrijken met allochtonen en hun veelzijdige kijk op de we-reld? Als we nou eens begonnen bij de politieke partijen zelf!

GRONINGEN

David Pinto